

FAŁSZYWI NAUCZYCIELE

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 2 P 2,1-22; J 8,34-36; Mt 12,43-45; Jud 1,4-19, Rdz 18,16-33.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Obiecując im wolność, chociaż sami są niewolnikami zguby; czemu bowiem ktoś ulega, tego niewolnikiem się staje” (2 P 2,19).

W *1 Liście Piotra* apostoł z wielką duszpasterską troską starał się wesprzeć swoich adresatów w obliczu zagrażających im niebezpieczeństw i prześladowań. Choć nie wiemy dokładnie, do jakiej formy prześladowań nawiązywał, wiemy, że Kościół czekały straszliwe próby, gdy pogańskie Cesarstwo Rzymskie usiłowało zdławić rozwijający się ruch, którego uczestników nazywano *chrześcijanami*.

Ale szatan przypuścił dwójakiego rodzaju atak. Z pewnością zewnętrzne prześladowania — brutalna siła i przemoc — były skutecznym narzędziem. Jednak Kościołowi zagrażało jeszcze inne niebezpieczeństwo — większe niż prześladowanie z zewnątrz. Było to zagrożenie wewnętrzne. Jak Izraelici w dawnych wiekach mieli do czynienia z fałszywymi prorokami, tak wyznawcy Jezusa w czasach Piotra musieli się zmagać z fałszywymi nauczycielami, którzy wprowadzali „zgubne nauki” (2 P 2,1) w samym Kościele. Co gorsza, Piotr ostrzegł, że „wielu pójdzie za ich rozwiązłością” (2 P 2,2).

Przed jakimi naukami ostrzegwał Piotr? Jak apostoł reagował na nie i czego możemy się nauczyć z jego ostrzeżenia, skoro i my mamy do czynienia z wewnętrznymi zagrożeniami?

Czasami łatwo przychodzi nam idealizowanie Kościoła wczesnochrześcijańskiego, jakby w tamtych czasach panowały niczym niezmacony pokój i zgoda między wyznawcami Jezusa.

Takie pojmowanie tego jest błędne. Jeszcze w czasie ziemskiej działalności Jezusa Kościół był narażony na konflikty, nierzadko inicjowane od wewnątrz (pomyśl o Judaszu). Jak wskazują listy apostołskie, wiele problemów było spowodowanych przez fałszywe nauki szerzone wśród wierzących. Kościół wczesnochrześcijański zmagał się nie tylko z prześladowaniem z zewnątrz, ale także z problemami wewnątrz. W *2 Liście Piotra* autor nawiązuje do niektórych z tych wewnętrznych wyzwań. Jakże to wyzwania? „Lecz byli też fałszywi prorocy między ludem, jak i wśród was będą fałszywi nauczyciele, którzy wprowadzać będą zgubne nauki i zapierać się Pana, który ich odkupił, sprowadzając na się rychłą zgubę. I wielu pójdzie za ich rozwiązłością, a droga prawdy będzie przez nich pohańbiona. Z chciwości wykorzystywać was będą przez zmyślane opowieści; lecz wyrok potępienia na nich od dawna zapadł i zguba ich nie drzemie” (2 P 2,1-3). Nie wygląda to jak czas wielkiego pokoju i wewnętrznej zgody wśród braci i siostr, nieprawdaż?

Przeczytaj 2 P 2,1-3.10-22. Przed kim i przed czym Piotr ostrzega w tych wersetach? Jakie fałszywe nauki były głoszone w tamtejszych zborach?

---

2 P 2,1 przypuszczalnie wskazuje powód, dla którego Pan natchnął Piotra do napisania tego listu. Piotr ostrzegł swoich adresatów, że jak w przeszłości działali fałszywi prorocy, tak w przyszłości pojawią się fałszywi nauczyciele. Piotr wymienia szereg zarzutów wobec tych fałszywych nauczycieli, począwszy od szerzenia zgubnych nauk (zob. 2 P 2,1) przez prowadzenie ludzi nieświadomych w niewolę (zob. 2 P 2,19) po wprowadzenie do Kościoła rozmaitych błędów. Z tego, co napisał, widzimy, że te fałszywe nauki musiały być naprawdę niebezpieczne, co wyjaśnia zdecydowaną i mocną reakcję apostoła. Piotr wiedział, że ważne jest to, w co się wierzy.

Zwróć uwagę, jak mocno Piotr reagował na fałszywe nauki. Jak świadczy to o znaczeniu prawdy? Jak możemy się zabezpieczyć przed wprowadzaniem fałszywych nauk do Kościoła?

„Przemawiając bowiem słowami nadętymi a pustymi, nęcą przez żądze cielesne i rozwiązłość tych, którzy dopiero co wyzwolili się od wpływu pogrążonych w błędzie” (2 P 2,18). Przed czym Piotr ostrzega w powyższym wersecie? Jak to, co mówi w 2 P 2,19, wyjaśnia jego troskę? Jakie znaczenie ma słowo *wolność* w tym wersecie?

W najmocniejszych słowach Piotr udzielił swoim adresatom ostrzeżenia dotyczącego zagrożenia ze strony fałszywych nauczycieli. W 2 P 2,18-21 ostrzegł, iż ci fałszywi nauczyciele, obiecując wolność, tak naprawdę prowadzą ludzi do zniewolenia.

Jakież wypaczenie ewangelii! Wolność w Chrystusie powinna oznaczać wolność od niewoli grzechu (zob. Rz 6,4-6). Wszelkie pojmowanie wolności w Chrystusie pozostawiające człowieka w niewoli grzechu jest błędem, przed którym ostrzega Piotr. Choć bibliści dociekają tego, z jakim właściwie błędem mamy tu do czynienia, najwyraźniej wiąże się on z kwestią grzechu i zniewolenia grzechem.

Przeczytaj J 8,34-36. Jak słowa Chrystusa zapisane w tych wersetach pomagają nam zrozumieć to, o czym napisał Piotr?

Cokolwiek głosili ci fałszywi nauczyciele, prowadzili swoje ofiary — ludzi, którzy stosunkowo niedawno przyjęli Jezusa — z powrotem do ich grzesznego sposobu życia. Nie jest trudno sobie wyobrazić jakiegoś rodzaju przesłanie taniej łaski usuwające potrzebę czystości i świętości oraz prowadzące wierzących z powrotem do „zepsucia” (2 P 2,19 BT), świata, od którego niedawno uciekli. Nic dziwnego, że Piotr tak ostro i stanowczo napisał przeciwko fałszywym naukom i ostrzegł przed skutkami ich przyjęcia.

Jak rozumiesz wolność w Chrystusie? Z czego Chrystus cię wyzwolił?

Przeczytaj 2 P 2,17-22 i Mt 12,43-45. Jakie niebezpieczeństwo wiąże się z powrotem chrześcijanina do dawnego stylu życia?

Piotr był szczególnie zatroskany losem tych, których fałszywi nauczyciele wiedli z powrotem do wcześniejszych grzechów (zob. 2 P 2,18). Fałszywi nauczyciele obiecywali wolność, ale Piotr wskazywał, że wolność, którą obiecuja, jest zupełnie inna od tej, którą Jezus obiecał swoim wyznawcom.

Zwróć uwagę, jak mocne ostrzeżenie skierował Piotr do swoich adresatów. Byłoby lepiej, gdyby nie poznali „drogi sprawiedliwości” (2 P 2,21), niż poznawszy ją, zawrócili na stare drogi.

Oczywiście nie znaczy to, że ich przypadek był beznadziejny. Wszyscy znamy przykłady ludzi, którzy odwrócili się od Pana, ale potem powrócili do Niego. Wiemy, że Pan chętnie przyjmuje skruszonych grzeszników (zob. Łk 15,11-32). Chodzi o to, że odstępowanie od Boga jest niebezpieczne, a przy tym niemądre i niedobre. Porównanie do psa powracającego do swoich wymiocin jest ostrym i wymownym sposobem przedstawienia tej rzeczywistości, a Piotr nie waha się takiego porównania użyć.

Być może nawiązanie do słów Jezusa w 2 P 2,20 jest celowe (zob. Mt 12,45; Łk 11,26). Jezus opowiedział przypowieść o człowieku uwolnionym od nieczystego ducha. Po tym zdarzeniu duch wędrował, nie mogąc sobie znaleźć miejsca, aż postanowił wrócić „do domu swego” (Mt 12,44), skąd wyszedł. Został ów dom pustym i uporządkowanym. Tak więc wprowadził się tam i sprowadził jeszcze 7 innych duchów, gorszych niż on sam. Jezus powiedział:

— „I bywa końcowy stan człowieka tego gorszy niż pierwotny” (Mt 12,45).

Niebezpieczeństwo, które Jezus zilustrował, a Piotr opisał, jest bardzo realne. Nawrócony człowiek musi się upewnić, że Duch Święty zajął miejsce tego wszystkiego, co wcześniej tym człowiekiem rządziło. Jeśli zaangażowanie w życie zboru i dzielenie się wiarą nie zajmie miejsca wcześniejszego zeświecczonego stylu życia, to pomimo nawrócenia człowiek może łatwo wrócić na stare drogi.

W jaki sposób jako rodzina zborowa możemy lepiej wspierać i dyscyplinować naszych braci i nasze siostry, a zwłaszcza młodych w wierze?

Wielu biblistów wskazuje, że Jud 1,4-19 jest w znacznym stopniu powtórzeniem 2 P 2,1-3,7. Kiedykolwiek w *Piśmie Świętym* przesłanie zostaje powtórzone, powinniśmy być świadomi, iż Bóg pragnie nam w nim przekazać coś bardzo ważnego. Zarówno Piotr, jak i Juda podejmują usilne starania, by uświadomić nam ważną prawdę, iż Bóg panuje nad przeznaczeniem bezbożnych. Tak Piotr, jak i Juda nie pozostawiają wątpliwości, że Bóg ściśle monitoruje zło. Bóg widzi zło czynione zarówno przez bezbożnych ludzi, jak i upadłych aniołów, i wymierzy im karę w dniu ostatecznym (zob. 2 P 2,9.17; Jud 1,6).

Przeczytaj 2 P 2,1-3,7 i Jud 1,4-19. Jakie przykłady Bożej kary przywołują Piotr i Juda, by wskazać fakt, iż Bóg poważnie traktuje problem grzechu?

.....

.....

.....

Piotr i Juda nawiązują do trzech przykładów Bożej pomsty z przeszłości. Piszą o zagładzie przedpotopowego świata, spaleniu Sody i Gomory oraz uwięzieniu anielskich istot w celu unicestwienia (zob. 2 P 2,4-6; 3,7; Jud 1,6-7). Wszystkie te wydarzenia łączy wyraźne odczucie ostateczności i nieodwracalności. Choć *Pismo Święte* mówi dużo o miłosierdziu i łasce Boga, w ostatecznym zniszczeniu grzechu istotną rolę odgrywa także Boża sprawiedliwość.

Jakie grzechy pociągnęły za sobą tak surową karę? Należały do nich: szereg zgubnych błędów, pogarda dla przełożonych, poddawanie się w niewolę nałogom, używanie łaski Bożej jako usprawiedliwienia dla niemoralności, wypieranie się Jezusa Chrystusa jako jedyne Władcy i Pana, zanieczyszczenie własnego ciała, wypowiedanie pustych i chełpliwych słów oraz oszczerstwa (zob. 2 P 2,1.10.19; Jud 1,4.8; 2 P 2,18; Jud 1,10).

Co ciekawe, wzmianki te nie zawierają aktów przemocy i innych nikczemnych potworności, które napawają nas odrazą. Zamiast tego nawiązują do bardziej skrytych grzechów, które mają jedną wspólną cechę. Są to grzechy, które często bywają usprawiedliwiane także w Kościele. Ten fakt powinien nam uświadomić potrzebę szczerzej skruchy i reformacji w Kościele.

Przeczytaj 2 P 2,12 i Jud 1,10. Piotr i Juda opisują w tych wersetach ludzi zmierzających ku zgubie jako upadłych i znajdujących się na poziomie nierozumnych zwierząt kierujących się instynktami. Jak możesz nie dopuścić do tego, by coś takiego spotkało ciebie? Jak ten opis Piotra i Judy ma się do tego, jak Bóg pierwotnie stworzył ludzi?

Przeczytaj 2 P 2,6-16. Jakimi innymi przykładami posługuje się Piotr, ostrzegając przed tym, do czego prowadzi nikczemność?

Pierwsze istotne nawiązanie do Sodomy w *Biblii* znajdujemy w Rdz 13,12-13. Lot i Abraham postanowili się rozdzielić ze względów ekonomicznych. Lot wybrał Dolinę Jordanu i „rozbijał swe namioty aż do Sodomy” (Rdz 13,12). O Sodomie czytamy, że jej mieszkańcy „byli źli i bardzo grzeszni wobec Pana” (Rdz 13,13). Później, gdy Bóg ostrzegł Abrahama, iż zamierza zniszczyć Sodomę, patriarcha wynegocjował z Bogiem ocalenie dla grzesznego miasta pod warunkiem, że znajdzie się w nim 10 sprawiedliwych (zob. Rdz 18,16-33). Nieprawdopodobieństwo znalezienia choćby 10 sprawiedliwych w Sodomie stało się jasne po tym, jak mieszkańcy miasta potraktowali posłańców, którzy przybyli do Lota. Miasto słusznie zostało zniszczone, a ocalał z zagłady tylko Lot i jego dwie córki (zob. Rdz 19,12-25).

Piotr czerpie dwie lekcje z tej historii. Po pierwsze 2 miasta są przykładem kary, jaka spotka bezbożnych (zob. 2 P 2,6). Po drugie historia ta wskazuje, że Pan wie, jak uratować sprawiedliwego od nieszczęścia (zob. 2 P 2,7-9). Piotr następnie wymienia pewne cechy tych, którzy zginęli w Sodomie i Gomorze: pobłażali oni wypaczonym żądzom, gardzili autorytetem, byli butni i samowolni oraz nie wahali się znieważać aniołów (zob. 2 P 2,10-11). Cechy te są podobne do podanego przez Piotra opisu fałszywych nauczycieli i ich zwolenników.

Historia Bileama (Balaama) jest zapisana w Lb 22,1-24,25. Został on wynajęty przez Balaka, króla Moabu, by przekląć Izraelitów. Choć początkowo był niechętny, to w końcu ofertą znacznej sumy pieniężnej dał się przekonać do podjęcia się tego zadania (zob. Lb 22,7-21). Gdy wyruszył w drogę, anioł Pański nie pozwolił mu iść, a od śmierci uratowała go oślica, która skręciła w bok. Bileam zbił zwierzę, a ze swojego błędu zdał sobie sprawę, gdy jego oczy zostały otwarte i ujrzał anioła Pańskiego (zob. Lb 22,22-35). W końcu Bileam zamiast przeklinać, pobłogosławił Izraelitów (zob. Lb 23,4-24,24). Piotr posłużył się Bileamem jako przykładem tych, którzy zostali uwikłani przez cudzołóstwo i chciwość (zob. 2 P 2,14-15). Tacy ludzie są jak Bileam. Opuścili drogę, którą powinni byli iść.

Pomyśl o wszystkim, co zostało nam dane, zarówno w *Biblii*, jak i pismach Ellen G. White. Dlaczego my, adwentyści dnia siódmego, nigdy nie możemy powiedzieć, że nie zostaliśmy ostrzeżeni?

DO DALSZEGO STUDIUM

Często słyszymy chrześcijan mówiących o wolności w Chrystusie. Jest to oczywiście ważne pojęcie. Wolność od potępienia prawa i posiadanie pewności zbawienia ze względu na to, czego Chrystus dokonał dla nas, a nie ze względu na nasze uczynki, jest rzeczywiście wolnością. Historia Marcina Lutra i niewoli, jaką cierpiał, zanim zrozumiał łaskę Bożą, jest znakomitym przykładem tego, co oznacza wolność w Chrystusie. Jednak, jak widzimy w *2 Liście Piotra*, ta wspańska prawda może zostać wypaczona.

„Wielka prawda o naszej całkowitej zależności od Chrystusa w kwestii zbawienia jest często mylona z błędem zuchwałości. Tysiące ludzi myślą wolność w Chrystusie z bezprawiem, a ponieważ Chrystus przyszedł, by nas uwolnić od potępienia prawa, wielu oświadcza, że samo prawo zostało obalone, a ci, którzy starają się je przestrzegać, odpadli od łaski. Tak więc, skoro prawda i błąd są tak trudne od odróżnienia, ludzie nieprowadzeni przez Ducha Świętego przyjmują błąd i oddają się w moc szatańskich zwiedzeń. Prowadząc ludzi do przyjęcia błędu zamiast prawdy, szatan pracuje nad tym, by poddać sobie świat protestancki”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Zastanów się nad 2 P 2,19 i innymi wymienionymi przez Piotra skutkami przyjęcia fałszywych nauk. Dlaczego musimy zadbać o to, by osobiście poznać prawdę, w którą wierzymy? Jak ważne jest to, byśmy wszyscy zgodzili się dokładnie co do tego, w co powinniśmy wierzyć? Kiedy niebezpieczne staje się przyjmowanie poglądów odmiennych od wyznawanych przez społeczność wiary?

2. Przyjrzyj się mocnym słowom Piotra odnoszącym się do kwestii kary i sądu: „sprowadzając na się rychłą zgubę” (2 P 2,1); „lecz oni, jak nierozumne zwierzęta, (...) toteż zginą jak one” (2 P 2,12); „umie Pan (...) bezbożnych (...) zachować na dzień sądu celem ukarania” (2 P 2,9); „zguba ich nie drzemie” (2 P 2,3). Co te fragmenty listu mówią nam nie tylko o rzeczywistości sądu, ale także i o tym, jak zdecydowanie Bóg potępia tych, którzy prowadzą Jego lud do błędu?

3. Jak myślisz, co to znaczy, gdy ci, co mówią o wolności w Chrystusie, czynią to nie w kontekście prawa jako takiego (choć są i tacy), ale w kontekście zachowywania 4. przykazania dotyczącego soboty? Jak tego rodzaju argumenty pomagają nam lepiej zrozumieć wypaczenie pojęcia wolności w Chrystusie?

¹ Ellen G. White, *Triumfujący Chrystus*, Warszawa 1999, s. 324.